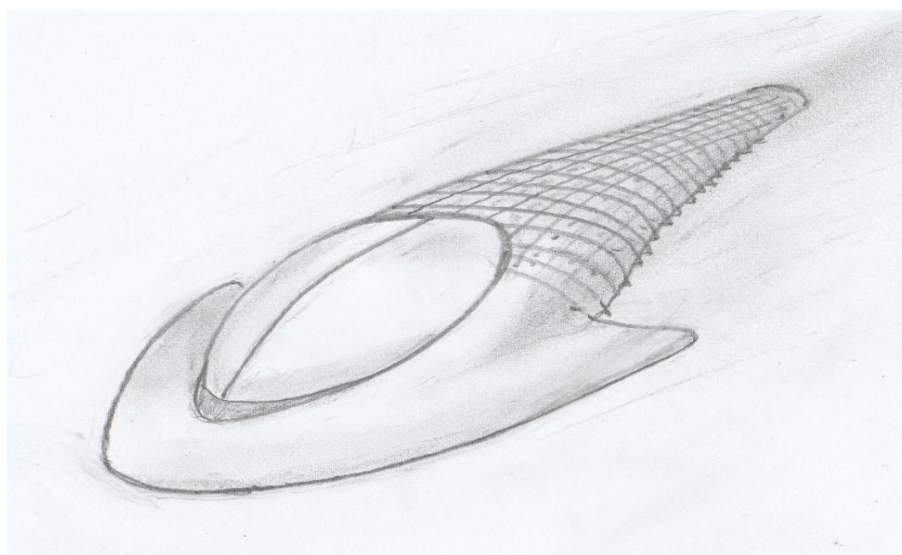

TRILOBIT

**Slyšte můj příběh, přátelé,
jen pro Vás jsem jej složil.
Kéž se Vám také poštěstí,
co já v něm tenkrát prožil.**

V Komni 12. 12. 2016

Možná to bylo již dávno a možná to žiji ještě dnes. Je to skutečnost a možná jen příběh.

Lidé v příběhu žili život v malém městečku na úpatí Beskydských velikánů. Třeba se městečko jmenovalo Rožnov, aby bylo možno vše živěji prožívat. Nebylo to jednou, za dávných časů, ale docela nedávno. Blízko přelomu tisíciletí. A i když jsou jména zdánlivě vymyšlena, přece jen v sobě nesou život.

Setkání.

Pomalu utichal život městečka, nad krajem se snášela hřejivá noc plná hvězd a ztichlá zákoutí městského parku dávala život intimním dotekům dvou mladých lidí.

Petr a Jana seděli na okraji parku poblíž řeky, nedaleko rozsáhlého areálu koupaliště. Hráli se vzájemně svými těly a prožívali niterně svou blízkost. Nemluvili, protože byli naplnění nejen kouzlem pozdního večera, ale i věnci osobních záření, které promlouvaly o čisté radosti, naplněné touhami i velkými činy.

Seznámili se jen před páru dny na brigádě ve velkém závodě na výrobu mikroelektroniky. Jana se právě připravovala na přijímací zkoušky na práva v Praze. Petr již byl klidnější, byl přijat na chemii v Bratislavě. Sice věděli, že budou časem daleko od sebe, ale nyní je to netrápilo. Prožívali vzájemné teplo a měli se rádi.

Přece však něco rušilo harmonii onoho zamilovaného zákoutí. Už několik hodin bylo na okraji městečka občas rušno, sem tam projely policejní, snad i vojenské automobily s výstražnými světly i houkáním a nad krajinou prolétával vrtulník se světlometem, možná byly dva. Avšak oba lidé byli chráněni svým štěstím, takže vnímali hluk, ale příliš nepátrali nad příčinou.

Pojednou však k jejich uším dolehl podivný zvuk. Bylo to někde z prostoru, kde se řeka dotýkala areálu koupaliště, bylo zde hodně stromů a úpatí zalesněného kopce.

Zvuk by se dal připodobnit ševelení listů či jiskření vysokého napětí. Nebylo v něm nic zlověstného, spíše tajuplného. Pohledy obou mladých lidí zpozorněly a hledaly odpověď.

Jana sebou cukla a blíže se přimkla k Petrovi. Petrem projelo chladivé mravenčení. Tu začali oba vnímat zvláštní dění.

Zpoza zákoutí řeky, jen několik desítek centimetrů nad hladinou klidné řeky tiše klouzalo podivné těleso, nebo to byl tvor?

Petrovi připomínal velkého trilobita se zvláštním povrchem. Nebo rejnoka, s občasnou vlnou jiskřivé koróny. Ve tmě se to dalo těžko rozeznat, ale povrch tělesa byl nějak živý. Klouzalo to jen rychlostí lidské chůze. Všude klid, jen to ševelení. Proplulo to kolem dvojice ve vzdálenosti několika desítek metrů a Petr tak mohl odhadnout velikost. Na šířku kolem 2 m, délku kolem 3 m a výšku tak asi metr. Dokonce měli oba dojem, že viděli i velké matné oči.

Byli jako ztuhlí, ani si neuvědomili, že se těleso zvolna zvedlo nad koruny stromů a pojednou „zmizelo“. I to mizení bylo podivuhodné. Jako by před tím povrch tělesa ožil světelně jiskřivými plaménky. A pak zmizel z jejich očí.

Oběma milým začalo být chladno. Jejich blízkost již je tolik nehřála. Měli v sobě mnoho dojmů. Zvedli se a zavěšení do sebe tiše si povídajíce, plni otázek odcházeli.

Petr doprovodil Janu domů, rozloučil se a sám prohrát láskou, ale i tím prožitým krácel nocí domů. Nemohl pak dlouho usnout...

Ještě mnoho dní se povídaly zvláštní řeči o podivném úkaze na rožnovsku. Nadšenci říkali, že to bylo UFO, jiní, že měli vojáci cvičení. I noviny o tom psaly.

A jak čas plynul, vzpomínky vybledly a kvas v proměnách geopolitické orientace naší země si žádal i změny myšlení.

Čas dospělosti.

Uplynulo mnoho let. Mladí studenti si nejprve psali, a ještě parkrát setkali, ale pomalu se měnily jejich touhy i prožívání daleko od sebe, až se z jejich vztahu vytratilo teplo a každý krácel cestou svého osudu. Zůstala jen hřejivá vzpomínka.

Petr však nikdy nevy pustil z paměti ono prožití s „trilobitem“.

Ukončil úspěšně studium a nastoupil opět do zmíněného závodu, avšak již ne jako brigádník, nýbrž jako pracovník vývoje.

Opět uplynulo ještě pár let, než zde zakotvil. Poznal po delším hledání hezkou ženu, která sice pracovala v jeho blízkosti již delší čas, ale mnohé okolnosti nedovolily, aby se vydali na společnou cestu životem. Avšak jejich cesta životem již byla připravena. Jen si museli svůj vztah vybojovat.

A jednoho dne stáli před „oltářem“ a slíbili si společný život v dobrém i zlém.

Záhy se jim narodila holčička a později i chlapec. Byli šťastní, ale také již dobře věděli, že nic není zadarmo a jen poctivé úsilí a čestnost v životě je udělá šťastnými.

Ale to není ještě konec příběhu v: „žili šťastni, pokud nezemřeli“. Protože na jejich cestě stál velký milník.

Ten milník se jmenoval „skutečný život“.

Tajemní lidé.

Petr se velmi zabral do své práce v zaměstnání a jeho milá paní, také se jmenovala Jana, zůstala s malými dětmi doma. Jejich domov byl příjemný nájemní byt v jednom domku se zahradou. Avšak oni spravovali celý dům, protože dům patřil starší paní, která ovšem již dlouho žila v jednom velkém městě a jezdila zde jen občas.

Jednoho parného dne odpoledne se strhla velká bouřka, napáchala lidem velké škody. Nu a v podvečer téhož dne poslala paní Jana Petra na procházku s děvčátkem. Petřík byl ještě hodně malý a stále spal, a aby měla mladá paní chvíli i pro sebe, vzal Petr již tříletou skotačivou Terezku na procházku, aby ji prý tatínek utahal.

Petr zvolna kráčet kolonií rodinných domů a díval se na škody i nápravná činění majitelů domů, kteří je opravovali. Také mu dalo hodně pozornosti uhlídat Terezku.

A jak se tak rozhlížel, uviděl, jak na jednom straším domu, s tajuplnou zahradou plnou zeleně, opravuje bělovlasý starší muž děravou střechu. Terezka přiběhla k brance onoho domu, přitlačila tvář na pletivo a dívala se do zahrady.

Petr pozdravil muže, on se pootočil, uviděl nejprve Terezku s rozmáznutým obličejem na pletivu, usmál se a pak odpověděl i na Petrův pozdrav. Znali se, protože když Petr nastupoval do zaměstnání, byl starší muž chvíli jeho vedoucím. Ale jen chvíli, protože brzy odešel na důchodový odpočinek.

Ten muž byl zvláštní, lecos se o něm povídalo. Měl pronikavé oči, ale Petr si jej pamatoval jako důsledného i velmi laskavého. Avšak cítil vždy jistý odstup, možná i stud.

Petr si na toto vše vzpomněl, a už chtěl odtáhnout Terezku od brány, když tu si všiml, že na půdě, pod rozbitou střechou je částečně přikryto něco zvláštního. Něco, co mu silně cosi připomínalo. Chvíli se pozorněji díval a co uviděl, mu již nedávalo pokoje.

Vzal Terezku za ruku a zamyšlen odcházel. Terezka však rychle rozptýlila jeho myšlenky, a když se vrátili domů, překotně všechno mamince líčila. Petřík nerozuměl ani slovu, ale nevadilo mu to, protože dobře vyspaný vískal a tím si veškerou pozornost zaměřil na sebe.

Den se nachýlil, vody ještě hučely v korytě řeky a Petr s Janou uložili děti a chvíli si vedle sebe sedli. Prožívali teplo vzájemné blízkosti.

Petr pozvolna ulehl na lůžko, chvíli naslouchal pravidelnému dechu své milé a jeho vědomí se zvolna vytrácelo.

Tu se zprudka posadil. Dokonce probudil i svou mladou paní. Avšak lehce na ni položil ruku a ona opět usnula.

Obraz známého předmětu pod střechou domu mu byl nyní jasný.

Ano, byl to „trilobit“, to co se skrývalo pod poodhrnutým přehozem na půdě starého domu. Již to vše věděl s jistotou. A už pořádně neusnul. Celou noc přemýšlel.

Petr se ve vývoji své firmy zabýval velmi sofistikovanými technologiemi, novinkami vědy a techniky, ale také, protože mu to prostor v zaměstnání umožňoval, tajemstvími přírody kosmu i starými civilizacemi a náboženstvími. Velmi jej přitahovalo tajemno kolem gravitace a energie.

Ale jak už to v životě chodí i trápení v mladé rodině si žádalo hodně úsilí. Terezka totiž bývala často nemocná a její trápení nutilo Janu i Petra, aby hledali příčiny i pomoci pro své děti.

Petr se ráno probudil, celý polámaný. Kdyby nebylo jeho vlídné paní a jejího ranního působení, snad by ani do práce nešel. Hlavně nevěděl, co s opětovným setkáním s trilobitem. Je to jen klam nebo jej skutečně opět viděl. Podělil se s tím se svou ženou. Ta se k němu přitulila se slovy: „*Vždyť ty si poradíš*“, tiše řekla a foukla mu na tvář.

Petr pár dní chodil kolem domu staršího muže. Snad jej uvidí a nějak započne řeč. Ale nikdo na zahradě nebyl.

A jednoho dne jakoby čas uzrál. Terezka opět přilepila svou tvář na branku a Petr uviděl tvář, která se usmívala na Terezku se slovy: „*Tak co, zlobíš tatínka?*“

Nu a hovor se rozvinul. Pán se Petra ptal co nového ve firmě a překvapivě jej s Terezkou pozval na zahradu, do malého altánku, kde právě pili kávu se svou paní.

Byla zvláštní tato paní, přes svůj věk vyzařovala něco velmi něžného. Aby ne, to na Terezku platilo a za chvíli se již s paní procházely po zahradě a s velkou důležitostí a zaujetím. Petrův rozhovor se starším pánem, říkejme mu pan Hájny, ještě chvíli při kávě nevázaně pokračoval.

Petr se odhodlal a pověděl panu Hájnému svůj příběh z mládí, s trilobitem. Veselost pana Hájného se proměnila a on zpozorněl. Neřikal nic, ale když po chvíli Petr pokračoval s tím, že měl dojem, že na jeho půdě viděl, při opravě, velmi podobný předmět, pan Hájny na chvíli znejistěl. Petr si toho všiml a začal se omlouvat. Ale oči bělovlasého pána pojednou zlaskavěly a zadívaly se do velké dálky.

Brzy však se obrátili k Petrovi se slovy, že bude-li chtít, že on také něco ví o tomto příběhu, avšak hovor o tom potřebuje určitý čas k porozumění. Petr při tom pocítil opět onu pronikavost pohledu. Proto se pan Hájny pousmál. Petr v tu chvíli nevěděl, zda se pousmál, aby jej povzbudil nebo na švitoření Terezky, která právě přicházela s paní Hájnou, aby se zeptala, zda pánům něco nechybí.

Terezka však svou přítomností ihned změnila atmosféru, Petr si vděčně oddechl. Cítil tajemství, ale zároveň nevěděl co s tím.

Ještě chvíli všichni poseděli, pak se Petr rozloučil a při loučení sdělil panu Hájnému, že rád přijme jeho pozvání a poprosil o telefonní číslo, aby se dopředu ohlásil.

Paní Hájná i její muž poděkovali za milou návštěvu Petrovi, nebo více Terezce, zamávali a jejich cesty se rozešly.

Prožívání v tajemném domě.

K hlubšímu porozumění nutno také zmínit něco o tajemném domě a lidech v něm. On vlastně nebyl tajemný, on byl jen jiný. A jiní byly i lidé v něm. Navenek vypadal dům jako zanedbaný, ale uvnitř „hořel zvláštní oheň“. Vše mělo své místo a bylo to jako svět dávný.

Všechny zahrady kolem onoho domu měly krátce střižené trávníky, plno zdobných keřů a honosných pergol. Někde byli bazény. Fasády domů měly moderní vzhled a při garážích stála naleštěná auta. Ano, úhledné i honosné, ale poněkud málo tepla a tajemna.

Dům Hájných byl jiný. Vskutku nebyl zanedbaný, ale měl v sobě jakoby kus přírody. Ne tolik okázalosti jako více „divokosti“ přírody. A v této „přírodě“ byly malé ostrůvky krásy, v podobě květin. Keře se stromy nebyly nijak zvlášť šlechtěny. V jednom místě byl

altánek a poblíž něco jako sousoší s velkým kamenným pohárem, v němž tekla voda. Zpoza keřů vykukovala malá zvířátka a sošky trpaslíků. Někteří měly i křídélka.

Dům byl starší a dřevo na něm již místy ztrácelo svou krásu, avšak vše působilo vlídnou a až antickou atmosférou.

První Petrova návštěva, byla v domě a v místnosti, která na Petra zapůsobila zvláštním dojmem. Připadal si jako v kostele, ale bylo zde útulno. Všude kolem plno obrazů, sošek, květin a knih.

Paní Hájná ihned přinesla vonný čaj a pár zákusků. Trochu posmutněla, když neviděla Terezku, ale pak s úsměvem odešla s tím, že nebude rušit.

Petr zůstal s panem Hájným sám. Po chvíli se na něj zadívaly pronikavé oči a s vlídností v hlase Petra požádal, aby mu řekl, co pro něj může udělat.

Petr se rozpovídal. Mluvil hodně, byl všeho plný, ale nejvíc jej přitahovalo téma „trilobit“.

Pak se rozpovídal pan Hájný. Petr pozvolna znejistěl. Najednou toho na něj bylo mnoho. Smysl života, společnost, náboženství, vesmír, věda a technika. Mnoha věcem rozuměl, mnoho věcí v něm vyvolalo neporozumění.

Pomalou se ale svět obou mužů vzájemně pootevřel. Petr pocítil, že jej to do tohoto domu přitahuje, ale zároveň se to v něm uvnitř i bouřilo. Nejvíce, proč je pan Hájný tolik zdrženlivý k tomu co má na půdě. Při rozloučení se domluvili na pokračování.

Uplynulo mnoho týdnů, několik setkání, Petr přijal také pozvání pro celou rodinku.

Jednoho dne zavedl pan Hájný Petra na půdu. Poprosil jej však, aby o tom, co uvidí, s nikým nemluvil. Protože by vznikla největší škoda právě jemu, Petrovi samotnému.

Petr rád slíbil a vystoupali po starém vrzajícím schodišti na půdu. Půda byla světlá a místy vypadala jako zvláštní laboratoř, avšak bylo také vidět, že již tolik neslouží svému účelu.

Paní Hájná se sice trochu hněvala, že její muž vede hosta do míst, kde není zrovna nejlépe uklizeno, ale jen tak, aby dala najevo, že tato místa jsou již více soukromím a že si mínění hosta váží.

A tu stál Petr před něčím, co bylo pečlivě přikryto bílým velkým prostěradlem. Prostěradlo sjelo dolů a Petrovi se rozšířili zorničky – trilobit. Byl sice o něco menší a ztichlý oproti tomu kdy jej poprvé před léty viděl, ale byl to on.

Otočil se na bělovousého muže s otázkou v očích. *„Ano, prohlízejte, dotýkejte se, i když už není celý, pak Vám povím více“.*

Petr nahlížel, chodil, ptal se, dotýkal, až pojednou zůstal v povzdálí stát. Pan Hájný se usmál.

„Půjdeme dolů“. Vzal ze skříňky složku papírů. Zavřeli místnost a sestoupili dolů. Paní Hájná káravě pohlédla na svého muže, ale pak se usmála na Petra a když si sedli, přinesla čaj a chvíli se ptala na děti. Pak odešla, protože měla nějakou návštěvu.

Oba muži v klidném hovoru pili čaj a Petrův zrak stále sklouzával ke složce papírů. Toužil vědět mnohem více. Avšak čas návštěvy se naplnil a muži se dohodli na dalším setkání.

Opět seděli pan Hájný a Petr a na stole byly rozloženy mnohé nákresy, popisy a jiné záznamy.

„Přiblížím Vám, pane Petře, vše co se týká toho stroje, kterému říkáte trilobit. Zatím Vás oslovuje jen stroj, ale je toho mnohem více a potřebuje to i svůj čas. Čas, který Vám může přinést užitek. Nejen Vám ale i Vaším blízkým. Je mezi námi důvěra a proto mohu mluvit otevřeně. Sám pak brzy poznáte sílu mlčení i tajemno, které vlastně tajemnem není“.

Trilobit.

„Trilobit vznikl na cestě poznání, ale jeho čas ještě nepřišel. Přesněji, nemůže být dán. Kvůli stavu společenství nás lidí. Ale pojďme k věci, onomu stroji.“ Pravil v úvodu starý pán a pokračoval:

„Obsahuje tři hnací jednotky, představte si je jako hnací jednotky u dronů. Avšak na rozdíl od tahu vrtulí, je nosnou silou tzv. gyroskopický jev. Schematicky vidíte hnací jednotku na tomto obrázku.

Elektrické motory předávají sílu do rotujících gyroskopů. Jsou to desetitisíce ot/min. Gyroskopy samy jsou ze zvláštních materiálů, kterých vlastnosti a schopnosti se mění se zvyšujícími se otáčkami. Vzájemné ovlivňování působení gyroskopického jevu je eliminováno dalším hnaným protiběžným systémem. Gyroskopy při rozběhu hnací jednotky naakumulují velké množství energie. Tato energie je pak nosnou řídicí jednotkou usměrněna na pohyb v prostoru.

Já toto zařízení nazval inerciálním motorem a takovéto motory jsou v trilobitu tři.

Trilobit má nosnou konstrukci z duralových leteckých trubek a konstrukčně odolných i k hrubšímu přistávání a opláštění tvoří lehčený laminát. Povrchová úprava však není obyčejná vrstva, ale z velké části zvláštní energetický kolektor. V zadní části stroje je něco jako „žábry“ složené z matic a sendvičů energetických kolektorů. Kolektorová matice je energetickým srdcem stroje. Ne však od prvopočátku.

Nebudu Vám, pane Petře, vyprávět podrobnosti vývoje a výroby. Vše trvalo více než deset let s mnoha omyly, ale i překvapivými objevy. A skončilo to vše v čase, kdy jste viděl onen „tajuplný předmět“ nad řekou poprvé.

Víte, byl jsem tehdy dosti nerozumný a velmi jednostranně zabraný do tohoto stroje. Žel i na úkor vlastní rodiny a finančních prostředků. Již tehdy jsme žili v tomto domě a naše děti byly již na studiích. Okolí si ničeho příliš nevšimlo, protože jsem byl nadšencem létáním na rogalé a pokoušel jsem se stavět i vznášedlo. V zaměstnání jsem byl technologem rozvoje výroby elektronických čipů a dával do praxe novinky vědy a techniky. Tvořili jsme speciální výrobní linky a měl jsem hodně styků se specializovanými firmami po celé republice. Pro svou činnost jsem měl téměř neomezené možnosti. Nu musím ale přiznat, že ne vše ve smyslu konstrukce trilobita bylo zrovna legální. Ale oficiálně to tehdy nešlo“.

Pan Hájny si s Petrem ještě dlouho povídali o technických možnostech realizace různých revolučních myšlenek a také o životě a díle různých reformátorů vědy a myšlení jako A. Einstein, Planck, Steiner, N. Tesla, V. Shauerberger, a mnozí jiní.

Následovalo pak více návštěv, kde se oba muži dotýkali podrobností. Zároveň začal Petr získávat silný dojem, že mu pan Hájny chce něco důležitého říci, ale něco mu v tom zatím bránilo. Mnohem později Petr pochopil, proč práce nepokračovaly a věc zůstala „na půdě“.

Na jedné z návštěv podrobněji probírali gyrocentrifugální (inerciální) motor, na jiné energetický kolektor.

Petr se zájmem naslouchal slovům a díval se na nákresy. Jen ojedinele vyběhli na půdu, aby si Petr mohl udělat představu o technickém řešení.

Inerciální motor.

Budiž zde v jednoduchém souhrnu popsán inerciální motor a stupeň jeho užítosti v tom co Petrovi utkvělo v paměti ze slov pana Hájného:

„Kdo se kdy zabýval, gyroskopickým jevem poznal, že gyroskop, jako technické zařízení, díky otáčivému pohybu, kolem své otáčivé osy vytváří samostatnou inerciální soustavu, mající svůj nezávislý silový projev. Vytváří silové pole, které je závislé na odstředivé energii setrvačnicku a míře vnější síly, která se snaží toto pole změnit. Vnější síla nutí rotující těleso k precesi. Jednoduše, setrvačnick “ dětská káča “ tančí po ploše, protože vektor odstředivé síly je ovlivněn gravitační silou země. Výsledkem je precese (tančení).

Myšlenka inerciálního motoru je postavena na tom, že je-li uměle vytvořena řízená precese gyroskopu s vysokými otáčkami, dojde k eliminaci či zesílení gravitační síly země a správně sestavená soustava gyroskopů překoná gravitační sílu země. Těleso se vznese. Je „neseno“ svou inerciální „síť“, která je odlišná od inerciálního pole země. Běžnými technickými prostředky lze dosáhnout snížení váhy (nikoli hmotnosti) motoru až o 50%. Avšak pro praktické užití létání to není dostatečné.

Totíž gyroskopická síla je odvislá od hmoty setrvačnicku a otáček. Čím vyšší hmota a otáčky tím větší síla. Ovšem jsou zde omezení, která spočívají v pevnosti materiálu a příslušné otáčivé síle. Nelze v tomto případě jít cestou zvýšené hmotnosti gyroskopu, setrvačné hmotnosti. Síla by jej deformovala a roztrhla. A proto nutno jít cestou vysoké rotující energie. Není však jediným problémem tohoto stavu dosáhnout, také zdroj energie musí být létajícímu stroji bezprostředně k dispozici. Může to být energie akumulovaná nebo spalovací motor či turbína, s generátorem. Ale pak je stroj zatížený dodatečnou vahou, což způsobí znehodnocení poměru váhy a výkonu vznosu.

A tak cesta řešení spočívá v technických možnostech akumulace vysoce rotujícího energetického útvaru.

Postupnými pokusy byla vytvořena speciální soustava rotujících dutých kapslí, jež obsahovaly látku, jež byla schopna pojmout značné množství energie. Touto látkou byl „obyčejný“ včelí vosk. Zajisté, dát rotující soustavě potřebnou energii vyžadovalo správné řešení pohonného elektromotoru a kapsle se musely pohybovat ve vakuu. Komutátorový pohon se tak ukázal ne příliš vhodný. Ve vakuu vznikala na komutátoru silná koróna. Vosk

v kapslích se při odstředivém tlaku stal vysoce stlačeným plynem, ovšem díky teplotě a tlaku se musel častěji vyměnit, protože docházelo k látkové proměně.

Poslední pokusy na malém modelu inerciálního motoru ukázaly, slušně zápornou hodnotu přitažlivé síly. Ale ukázalo se, že je zde generováno i poměrně silné magnetické pole.“

Zdroj energie.

„U první úvahy měl být použit jako zdroj pro inerciální motor generátor elektriny poháněný spalovacím motorem či turbínou, ale tato cesta se ukázala nevhodnou. A započalo hledání skrze alternativní zdroje energie. Světélko naděje se ukázalo v jistém přímořském systému, který pracoval s vlnami příboje na vodě a to pohybem plováků napojených na pohyblivá magnetická jádérka v upevněných cívkách. Tím se skrze usměrnění generoval el.proud jen vlněním příbojové vody.

Protože jsme pracovali na vývoji integrovaných čipů pro mikroelektroniku na křemíkových krystalických substrátech, přišlo k dílčímu řešení. Zmenšit takový systém na úroveň zlomku mikronů. Naše tehdejší možnosti se ale pohybovaly spíše v jednotkách mikronů. Což stačilo požadavkům tehdejšího průmyslu rozvíjející se elektroniky, ale my potřebovali o řád níže.

Ke konstrukci energetického čipu.

Princip spočíval zpočátku v tzv. flukтуаčním procesu v plynech. K vysvětlení to mohu ukázat na barvě vzduchu. Je modrý, což odpovídá vlnové délce cca 300 nm.

A tato barva je znakem „kvasu“ vzduchu o teplotě příkladně 20 °C. Odborně se tomu říká fluktuace vzduchu, což souvisí s rychlými submikrometrickými zhuštěninami a zředěními v plynu. Kdo slyšel o pojmu Brownův pohyb, pochopí, že tento děj je ve všem co má jistou volnost, v tekutinách. Pokud však zmítané vložené částice (třeba pylu) necháme jen jeden stupeň pohybu v podobě kovové tyčinky velikosti zlomku mikronu, bude se fluktuacemi shluků molekul pohybovat ne v prostoru, ale v určité ploše a prochází-li onou plochou kolmo magnetické siločáry, bude generován pohyby tyčinky elektrický proud. Samozřejmě musí být usměrněn. Což bude na výstupu v podobě el.pulzů.

PN diody na kterých byly kovové tyčinky vakuově napařeny a posléze epitaxní a litografickou cestou se leptáním zrealizovaly do žádané formy.

Takový čip měl rozměr jen zlomek mikrometru, ale protože podklad, křemíková destička měla v průměru okolo 76 mm, bylo možno najednou vytvořit mnoho tisíc takových řad čipů najednou. V konečné technologické úrovni bylo možno vyrábět najednou miliony čipů. Čipy v maticích byly vzájemně propojeny sběrníci spojovací sítí. Takže destičky s řadou matic bylo pak možnost spojovat v plochy o velikosti i metru čtverečního. Destičky byly vloženy do speciálních teplovodivých pouzder, jež čipy chránily a chránily i „médium“ ve kterém byly uloženy a zároveň byly opatřeny polarizovaným magnetickým práškem, který vytvářel homogenní permanentní magnetické pole v čipu.

První výsledky ukazovaly funkčnost takového systému, ale trval ještě delší čas, než byl proces technologicky zvládnut a optimalizovány výkonové poměry.

Avšak pro případný zdroj inerciálních motorů byl výkon slabý a opět se ukázala neschůdná cesta váhy a výkonu případného létajícího stroje.

Nu ale čím více se věci člověk zabývá, tím více je mu ukázáno.

Přišel nápad nikoli energetické kolektory umísťovat v ploše, ale řadit je za sebou jako sendviče. Mimo jiného, byly hledány optimální vzdálenosti kolektorů od sebe, protože kolektory odebíraly teplo ze vzduchu a měnily ji na el. energii. Navíc na nich kondenzovala i voda.

A přišlo překvapení. Vzájemná vzdálenost kolektorů měla vliv na jejich energetickou výkonnost. A pojednou vyvstalo na mysli, že již není čerpána energie z fluktuací vzduchu – ale vznikl určitý rezonátor, pro odběr energie z prostoru, řekněme volné energie. Navíc, kolem tělesa kolektorů se při zvýšeném odběru začala vytvářet „plíživá“ elektrická sršení, která byla tím intenzivnější, čím bylo vyšší odběrové zatížení.

Pojednou tu byl zdroj, jehož výkon odpovídal potřebám létajícího stroje. Navíc, inerciální motor vytvářel odpadní teplo, které zpětně mohly kolektory opět převést do energie systému trilobita.

Čas vývoje těchto věcí byl velmi poutavý, a v pracovním procesu zaměstnání jsem využíval každou volnou chvíli a konzultoval se zasvěcenými přáteli tyto objevy. Samozřejmě vývoj technologie čipů pro elektroniku šel také úspěšně dopředu a nám se podařilo vytvářet vysoce čistá media i povrchy pro integrované obvody. Žel práce na trilobitu bylo často i na úkor rodiny.

Jen tak mimochodem, zkoumal jsem i vlastnosti kondenzující vody z kolektorů a zjistil, že velmi výrazně podporuje růst rostlin. Z toho jsem pak mnohem později dále pochopil, že ona plíživá elektrická koróna je druhotný produkt rozštěpené volné energie. Nu druhotný. Paradoxně, vyšší ušlechtilost byla jako odpad a nižší stupeň byl použit do inerciálního motoru. Až pozdější poznání mnohé změnilo, protože tehdy jsem se domníval, že se jedná o jistý druh „neživé“ energie tzv. pránické. Ale o tajemství atomu a úrovni energie a tíže někdy jindy“.

Samozřejmě spolu oba muži, při hovorech zasahovali i do podrobností, ale není účelem příběhu dávat podrobné návody na technické vymoženosti pro lidstvo, které samo nezná smysl těchto vymožeností a nezřídka mrhá obrovské množství osobního potenciálu i potenciálu přírody pro nepatrné nic a velké ego.

Cesty pozemské dvou mužů se opět rozešly a příští schůzka měla Petrovi přiblížit zlom v celém „projektu“ trilobit.

První a poslední trilobitův let.

Pán Hájny se opět rozpovídal:

„Samozřejmě bylo na stroji ještě dost práce, zejména v konstrukci draku a regulačních a řídicích prvků. Ale protože mí přátelé byli velmi zruční, během dvou let byl stroj hotov. Ještě bez kapotáže jsem testoval a učil se jej ovládat. Nebyl k tomu potřeba zatím velký prostor. A stroj byl zatím pružnými jisticími lany zabezpečen.

Přišel jeden večer, kdy jsem vše mohl začít zkoušet na zahradě. Stroj tiše ševalil, a protože jsem měl zkušenosti z létání, cvičení záhy ukázalo celkem slušnou ovladatelnost.

Má paní to vše věděla, přála tomu, ale vnímal jsem její neklid, že to vše trvá již moc dlouho. I když první malé přelety ji nadchly. Taky ji těšila představa, že patentování některých principů přinese brzy i hmotný i společenský prospěch. Mí spoluvůrci přesně nevěděli, co konstruuji, ale bavilo je to a předpokládali, že je zahrnu pak do uvedení nových technologií na světlo světa.

Pak jsem vyvezl několik podvečerů stroj do starého kamenolomu v lesích, kde testy mohly být na větším prostoru. Posléze byla i kapotáž dokončena. Jak s jídlom rostla chuť, vydal jsem se v pološeru i na větší vzdálenost a nad jedním rovným úsekem řeky jsem otestoval i rychlost.

V tom nadšení jsem si ale nějak neuvědomil, že mohu rušit i být sledován.

Především, provoz stroje rušil radiové a televizní vlny do určité vzdálenosti a mé přelety byly pravděpodobně zachyceny i radarovým systémem dislokovaných vojenských zařízení. Musíme si také uvědomit, že ve společnosti narůstalo napětí i nervozita. Blížil se tzv. revoluční přelom a režim byl poněkud nervózní.

Jednoho teplého letního večera jsem řekl své paní, že jdu testovat. Moc se jí to nelíbilo, ale já si prosadil svou. Jel jsem na testovací místo tehdy sám. Auto s přepravním vozíkem jsem nechal na cestě poblíž starého statku, a vydal se přízemním letem se strojem do základny, kamenolomu.

Cítil jsem se toho dne ale i nějak podivně. A tu po nějaké chvíli, se na příjezdové cestě do kamenolomu objevila policejní auta s majáčky a byli zde najednou lidé, asi vojáci. Byl jsem právě několik metrů ve vzduchu. Nejprve jsem chtěl přistát, aby mne nesundali, ale v té nejistotě a nervozitě jsem posunul akcelerátor ke vzestupu a dopředného pohybu. A najednou, klouzaje nad vrcholky stromů jsem byl stovky metrů od kamenolomu. Namířil si to k řece a těsně nad vodní hladinou klouzal dál a dál od toho místa. Ale nebylo již moc vidět a reflektor jsem nemohl použít. A tak po několika kilometrech jsem na malém ostrůvku uprostřed řeky dosedl do rákosí a vypnul agregáty. Uplynuly hodiny, než se pohyb aut s majáky uklidnil. Byla téměř již půlnoc. Spustil jsem agregáty a velmi pomalu klouzal po hladině řeky kolem koupaliště, pak se zvedl těsně nad stromy, a protože jsem znal dobře místa v parku v blízkosti svého domu, prokličkoval jsem se až do naší zahrady a trilobita ukryl.

Moje paní tušila, že se něco stalo, a dívala se na mne uplakanýma očima i hněvem. Chtěl jsem situaci zlehčit, ale já nevěděl vše. V mé rodině se vyvrcholily vážné problémy.

Ještě jsem utíkal rozrušen pro auto, na silnici sice byly hlídky, ale nestavily mne, asi jsem nebyl to, co hledaly. Když jsem auto zaparkoval, dlouho jsme s mou paní seděli a já ji slíbil, že toho na čas nechám, pak se uvidí. A ... vidělo. Ta vážná událost v rodině mi ukázala i skutečnou hodnotu trilobita ve vztahu ke smyslu života. Rozhovor s mou paní byl tehdy dlouhý a dotknul se i osudů objevitelů příkladně zmíněného Tesly, Schauerbergera, v neposlení řadě i osudů reformátorů lidských životů Husa, Komenského a mnohého v působení J.Krista“.

Hodnoty života.

Jak už bylo v úvodu řečeno, pan Hájný měl široký záběr zájmů na cestě poznání a kromě techniky se zabýval i tajemstvími lidského života, přírody i náboženstvími. I kolem něj v zaměstnání byly určití lidé s podobnými touhami. Ale až vážné problémy v rodině mu ukázaly, čemu věnoval svůj čas a co bylo pro něj mnohem důležitější pro život.

K doplnění příběhu budiž i malá zmínka o spolupráci. Jeden ze spolupracujících lidí, řekněme mu pan Ostrý, pracoval s psychotronikou a okultismem. Věnoval se kývání kyvadélkem a velmi úspěšně. Dokonce s přesností na měsíc předpověděl listopadové události 1989 i blížící se pád sovětského impéria. Tento pán byl velmi pronikavého pohledu, „magického“ obočí a velmi zručný a technicky nadaný a panu Hájnému v mnohém pomáhal. Našel v krajině i velmi významné body (součásti tzv. „gridové“ energetické sítě země). Ne nadarmo našel také prastará kultovní místa. Byl i velmi úspěšný diagnostik. Avšak i on poznal, ve stejných časech jako pan Hájný, že jedna věc je něco moc chtít a něčím se zabývat a druhá věc je naplňování „přísného požadavku osudu“ jež je vetkán do každého života.

Jeho trápení nastalo, kdy jeho paní začala mít, i díky průvodním dějům kývání, psychické problémy a vidiny. Avšak ne jen vidiny povznášející, ale i tíživé, vedoucí k psychickým problémům.

Tímto chtěl pan Hájný Petrovi říci, že člověk je součástí mnohem většího celku a má-li se naplnit smysl jeho pozemského života, musí se jej především naučit správně žít. Jak říká přísloví: „člověk míní a život mění“.

Petr byl nadšený trilobitem a vším co souviselo s jeho vývojem a po posledních schůzkách si někde uvnitř začal uvědomovat to nejdůležitější v životě, co mu chtěl pan Hájný říci.

Dobře tušil, že na tom něco je. A vjem byl o to silnější, protože zdravotní problémy Terezky začaly vyžadovat radikálnější řešení. Totiž ani lékaři nevěděli, co jí ve skutečnosti je. Až návštěva jednoho léčitele ukázala první náznaky. Konzultace v tomto smyslu s lékaři nevedla k ničemu, ba dokonce se objevila i arogance v jejich jednání. Petr však po jedné operaci Terezce slíbil, že již nedovolí, aby se bála a trápila. A o to intenzivněji hledali s paní Janou dále.

Až u pana Hájného, po mnoha měsících si začal uvědomovat, že nejsou jen pozemské věci, ale že mezi nebem a zemí je toho mnohem víc. A tajemství příčin všech věcí leží právě tam a v něm.

Pan Hájný, nyní po seznámení Petra se souvislostmi kolem trilobita, začal pozvolna převádět hovor k hlubším souvislostem.

„Podívejte“, řekl: „Vy i já žasneme nad možnostmi létajícího stroje budoucnosti, nových alternativních zdrojů energie, ale nyní Vám v obrazech ukážu, jak velké provinění v souvislosti s tím se formuje. Ne provinění ke společnosti lidí, ale provinění vůči životu.

Představte si, že dáte lidem takový, časem velmi zdokonalený, stroj k užívání. Kam vlastně s ním budou létat, co budou dělat s tím množstvím energie a k čemu jej nakonec začnou využívat. Nemusíte chodit daleko. S ropou je to stejné, s auty, letadly, medicínou, vzděláním a zejména se zemědělstvím. V neposlední řadě s násilím a mrháním toho nejcennějšího. Silami života.

Ukáži Vám to na trilobitu, kterého by mnozí považovali za zázrak. Ale pohledem zákonů vesmíru jsou věci jinak. Ono totiž užívání tzv. volné energie, či torzních polí, je jedno jak to nazveme, má svůj řád a je to jako s razantní třaskavinou. Třaskavina má v sobě značnou sílu a je-li otevřena, je k užitku nebo ke zkáze. Energetické kolektory trilobitu jsou takovou otevřenou branou. Formy života v přírodě, v jejich organické úrovni a v součinnostech s průvodním silovým polem, můžeme je nazvat i vyzářováními či aurou, jsou nedílně začleněny do celku. Jakékoli odchýlení vede k disharmonii, poruchám až katastrofám.

Člověk neznaje tento „superorganismus“ do něj zasáhne a vybere si věci dle svého přání. A žel, již se nestará, zda tím způsobí újmu onomu celku. Zejména nedá protihodnotu. Ale i jeho zdraví a myšlení je těsně spojeno s celkem a tak se újma projeví zpětně i na člověku.

Vzpomínal jsem Vám, pane Petře, že sršení kolektorů, jež se sytilo do kondenzující vody, podporovalo významně růst rostlin. Avšak v důsledku mého chtění jen v mé Petriho misce či na mé zahradě. Ale co ostatní harmonie a potřeby přírody. Toto sršení je součástí i půdního povrchu, jen je nevidíme, snad jen za polárním kruhem nebo před bouřkou. Chloupky rostlin a živočichů na něj velmi živě reagují. Třeba včely před bouřkou jsou „nervóznější“ a klidně Vás pro nic za nic poštípou. Ostatní hmyz tím vyrovnává fluktuální potenciál pozemské statické elektřiny. To statické je však jen pojmenování, protože elektřina má více úrovní projevu. Ne však humidní úrodnost půdy je to hlavní pro biosféru a pozemský život, nýbrž stav této zemské aury.

A tak z této zemské volné energie já si vzal kužití tu hutnější část, nejnižší energetickou úroveň. Pro „létání od ničeho k ničemu“, či pro vlastní potěšení či představu o pomoci lidstvu a v zjednodušení jsem se podílel nejen na poškozování proudů zdraví, ale i proudů jemnějších druhů života.

Lidé ve skutečnosti dnes ani takové stroje nepotřebují, protože, potřebné je k dispozici v přiměřené formě. Zkušenosti mnohých tisíciletí zřetelně ukazují, že civilizace a technika může pomoci, žel již delší čas především ničí. Poslední staletí jsou důkazem nad slunce jasnější.

Vždyť ani oslavovaná vědeckotechnická revoluce nevznikla pro prospěch lidstva ani pro krásu země, ale k poutající ziskuchtivosti a niterné lenosti. K tomu se vše za poslední staletí nápadně urychlilo. Nikoli vnitřní pohyblivost, jež se projevuje krevním oběhem a čistotou krve pro pozemský a duchovní rozvoj. Ale dobře zpeněžitelné zemědělské produkty

lidské dřiny, uchvácené imperiální politikou kořistnických států západní Evropy, stály v podobě vlajkové lodi jako podstatné. Hnací síla tohoto stále spočívá v postupné náhradě lidskosti a darů přírodních sil násilnickými ideologiemi všehoschopných mocností. Přesněji několika skupin a jedinců. Na jedné straně živěné ohlupováním a citovým vydíráním na druhé straně šířené násilím. Blahobyť jde ruku v ruce s leností.

Práce druhých a imperiální politika, mající oporu ve snaze o materializaci duchovna cílenými i lživými ideologiemi a pokřivenými tradicemi, bylo potřeba co nejdříve a co v největším množství jednostranně a sobecky využít.

Nutnost vnější hnací síly, ta byla rozvinuta časem v železnici, pak v parní dopravě a velkých pracovnách, s následnou kumulací levné pracovní síly. Ukázala se další potřeba energie ve fosilních palivech a dále v nerostném bohatství jiných, opět násilím kolonizovaných zemí. Původní společenská zřízení, která měla ještě zčásti vědění, ztrácela svoji moc prostřednictvím zbohatlíků. Kterí bohatli i na kolonizaci a násilí. Mezi nimi ale byli i takoví, kteří měli opravdu dobré úmysly a mnoha lidem pomáhali. Ale bylo jich velmi málo.

Největší problém, jako vřed však narostl na samotné nové civilizaci, ve způsobu myšlení. Jedni získávali svůj prospěch na úkor druhých a ti druzí živili nespokojenost a trpěli nouzí a dřina z nich udělala mrzáky. Násilí se ovšem velmi cíleně začalo obalovat do tzv. civilizované formy, do moci peněz. Peníze či platidla, jako prostředek směny, měla ještě svoji hodnotu, avšak již ne přirozenou, ale umělou. Dnešní peníze jsou naopak již bezcennými věcmi, jež s nesmírnou arogancí na sobě, nesou i slova „In God we trust“. Nikoli však Bůh, ale zboží je tím míněno, byznys. Vznikají tzv. sféry „volného obchodu“ což je jen skrytá pokračující imperiální politika chtivosti a moci. A pojem demokracie tomu dává opět jen zdání svobody. Ale pojetí demokracie, jež je postavena na „vládě“ lidu je opět jen kulisa, protože výsledkem demokracie jsou jen sféry vlivu a podbízení, v prostředí patového stavu. Myšlení se manipuluje velkohubými slovy a cíleně vede k nepřehlédnutí skutečných záměrů. Ale pro všechny platí jeden zákon, že kdo staví na myšlení a velkohubých slibech, může očekávat jen jedno, bídu vnitřní i vnější.

Ano, lidé rozhýbali svět, místo aby rozhýbali svá nitra, duchovno.

Jediným pánem dnes na zemi jsou peníze, bez nich žádná země, žádný podnik, již nejsou schopny existence. A tak na zemi panuje pár zbloudilých jedinců, rozumových mrzáků. Vždyť i velká válečná tažení, především světové války rozpoutali rozmazlení frackové, žádné osobnosti, žádní skuteční bojovníci. Největší katastrofa je však na tzv. onom světě, jež již mnohá staletí úplně volně řídí i tento svět.

Mimochodem, statisticky, na blahobyť jednoho občana USA musí pracovat 9 lidí světa, na blahobyť Brita 6 lidí. Na jednoho občana ČR 1,3 lidí. A většina lidstva na zemi není schopna se již uživit. Co k tomu ještě dodat?

Skutečná hodnota pojmu Bůh v lidech již dávno zemřela. Nahrazená čímsi směšným. Dnešní lidé již nesou v sobě jen výkřiky svědomí, které chtějí velikými slovy a díly zastříť. To vše se tváří jako blahobyť.

Vemte si jako další příklad dnešní rozvoj komunikační a informační techniky. Je to úžasné a v rozumné míře by bylo prospěšné, ale v současném rozsahu dělá to z lidí mrzáky s průvodními poruchami osobností. Dokonce už ani rodnou řečí si nerozumíme, protože stejně jako v komunikační a informační technice, vnější forma se sice tváří civilizovaně a moderně, ale obsah je neduživý, nemá sílu.

Související deformace proudů života v lidském těle je i v tom, že příkladně u počítače musíte sedět a oči místo proměnlivé vzdálenosti podnětů jsou fixovány na jednu úroveň.

Přemíra sezení vede k městnání krve v dolní části trupu a ta se kalí, tím se kalí i vyzářování člověka a jeho vůle. Pohodlné sezení nenutí dotyčného „zvednout zadek“ ve prospěch sebe ani druhého. Zafixování očí vede k myšlenkové strnulosti, duševno však naopak potřebuje pohyb a proměny, pro trvalý vzestup a rozvoj. Potřebné informace se již nehledají v niterné odezvě a prožívání okolního pohybu života, ale na tabletech, obrazovkách, displejích. Ale to je opět jen manipulace a svět lidí. Nikoli proudy života v jejich tvůrčí podobě.

Pojem inovace s sebou nese obrovské množství odpadu a to i odpadu v myšlení a emocí lidí. Dokonce to vše již před mnohými staletími vyvolalo odchýlení se Země od své dráhy. Všeliké konference a summity o budoucnosti země jsou jen divadelními představeními. Dejte lidem chleba, zítra jim zplesniví. Dejte lidem obilí, budou s ním topit. Dejte lidem zlato a zářivé kameny, zavřou si je do sklepa. Dejte lidem trilobita a vyvinou drahé útočné systémy nebo hračky. Dejte lidem volnost, přestanou pracovat. Dejte lidem pravdu, udělají z ní lež.“

Pan Hájný se pozvolna uklidnil, Petr byl překvapen hněvem pana Hájného. Pan Hájný se napil malinové šťávy a omluvil se Petrovi za rozčilení a pak již klidněji pokračoval:

„Skutečné příčiny téměř všeho leží v mnohem vzdálenější minulosti, proto také, chcete-li pochopit dnešní lidské konání, musíte nahlédnout tisíce let zpátky. Na možné minulé životy a konání nás, lidí v těchto dobách. Co byla jejich přání a co bylo jejich důsledkem a jak to souvisí i s každým z nás.

Ale o tom nechci mluvit. Chci mluvit o tom, že velké vynálezy vskutku mají a jsou pomocí lidstvu a prostředí, ve kterém žijí, ale pouze v rukách vědouceho. Proto jsou přístupná pozemským lidem. Avšak první hodnotou je onen „trilobit“, kterému je nutné vrátit jeho jméno. Člověk. Žel, on sám to musí udělat z vlastní a vědouce vůle, pokud ještě nalezne spojení se smyslem svého života.

Již víte, pane Petře, jak funguje trilobit a jak by mohl být prospěšný, ale víte také, jak funguje Váš člověk, Vy sám? Víte jaký smysl má lidský život a jaké jsou lidská práva i povinnosti vůči všemohómu? Vůči proudím života?“

Ještě chvíli si vyměňovali oba přátelé svá prožití, pak se rozloučili, aby zase příští schůzkou pokračovali.

Smysl lidského života.

Další setkání pokračovalo slovy:

„Jako má trilobit tři úrovně pro naplnění jeho smyslu, tak má člověk zjednodušeně řečeno tři úrovně pro realizaci smyslu svého pozemského života, nejen však pozemského.

U trilobita je to zdroj vůle, tedy jeho řiditel, pak vnější zdroj energie a nakonec ústrojenství pohybu. U lidské bytosti je to podobné. Je zde zdroj vůle, lidské nitro – tedy duše člověka, následuje zdroj životní síly – tou je duchovno s formami a záměry sil přírody, a nakonec hnací jednotka – tedy schopnost pohybu. Avšak nejedná se jen o pohyb jeho tělesné schránky. Jde o mnohem více. Pohyb myšlení a téměř neznámý pohyb duchovní.

Trápení spočívá v tom, že skutečný projev duchovna je na tak nízké úrovni, že se ze života soudobého člověka téměř vytratil. To co se dnes nazývá duchovním s tím má jen málo společné. Duchovní úzce souvisí s jasným projevem svědomí člověka, nikoli s jeho dočasným pohledem na svět, názorem, či zlenivělou motivací činit tak či onak. A už vůbec ne s pozemským „úřadem“. Duchovní je ve skutečnosti svrchovanou mocí, jedinou hnací silou

lidského života. A silící moc tohoto duchovna je také smyslem a cílem lidského života. Již tisíce let je lidské duchovno vytlačováno na okraji pravého lidského úsilí a dnešní doba ukazuje, že duchovno na této zemi ztratilo smysl. Proto i téměř veškerá činnost, zejména civilizovaného lidstva, ztratila smysl. Ztratila to, proč se zde na zemi člověk zrodil a i to, jaká velká pomoc vývoje je v prožívání nepřízně a chyb. Přičemž pojem věčný život a smrt nese již mnohé věky znamení nesmírné a zničující hlouposti. Věčnost patří duchovnosti ne k proměnám pozemskosti. Duchovnost je pojem pro nezměrnou živost a pohyblivost. Proto ji také ničím nelze pozemsky (hmotně) dokazovat ani nahradit. Jedině tím, že ji člověk sám žije. Skutečné živé „vím“, v niterné odezvě, je projevem duchovna. Podstaty člověka, ducha.

Jistě Vás bude, pane Petře zajímat, kde je klíč k onomu duchu a jak jeho sílu vrátit do pozemského života. Jak „vyrobit“ takového „trilobita“ ve prospěch lidství. Pro radost z pohybu a pro mír v mezilidských vztazích, pro šťastné naplnění přítomnosti každého.

Žel, to již nenajdete v lidských dílech ani v napsaných dějinách věků. Nýbrž v nouzi, jež má dnes formu strachu, nemoci i strádání.

Podívejte, toužíte po odkrytí tajemství energie a tíže, ale nevíte kde hledat. To tajemství lze vyjádřit také moudrými slovy: „Když je nouze nejvyšší, je pomoc Shůry nejbližší“.

Příkladně trápení Vaší dcery vyvolává ve Vás obraz nouze. Ale představte si, že Vás proudy života nechtějí manipulovat ani trestat, že k Vám nepřistoupilo trápení o štěstí Vaší dcery, ale že nouze Vám především sděluje: „ Zde jsem, abych Ti pomohla, sundej si klapky z očí a podej mi ruku“.

I já, pane Petře, prožíval trápení svého syna i trápení nejbližších s tím spojených, stroj trilobit mi v tom nemohl nijak pomoci, ani veškeré výtoby lidstva. To pojetí nouze však bylo jen špinavým a roztrhaným, rádoby oděvem, za kterým se zářícíma a laskavýma očima stála skutečná Pomoc. To však byla má slepota, která tuto Pomoc oděla do nutných hader a nejen že ji znevažovala, ale i strhávala do svých představ o životě, o úspěchu a vlastní hodnotě.

Dnes se tomu již vděčně usmívám, což dává věcem lidské teplo, protože k člověku proudí hodnoty nevýslovné ceny, ale on se rýpe v cinkajících cetkách a ony vysoké hodnoty nechává ležet bez povšimnutí i s úšklebkem.

Již jsem Vám, pane Petře, říkal něco o volné energii a kolektoru pro její sběr. Tímto kolektorem u člověka je jeho věnec osobního záření. Je-li v člověku správně nastaven, tedy správným žitím, pak je zároveň schopen správně čerpat sílu Pomoci. I trilobit díky tomu může fungovat. Zajisté na mnohem nižší úrovni.

Avšak toto správné čerpání Pomoci se stává mocí lidské bytosti. Projev této moci je smysluplná radost, štěstí a živost, která je vládnoucí silou života. Ale i správná bojovnost. Kdy každá věc má správné řešení a přináší onu rozhodnost, smysluplnou sílu i tvůrčí radost a řád.

Než, vlada nespočívá v určování své vůle věcem či živým tvorům, ale ve vytváření souladu, harmonie, ve všem, čeho se člověk dotýká, do nejmenších maličkostí. Toto úsilí se ztvárni nejen v rozhodných činech, ale hlavně do věnce osobního záření. A tento věnec je oním klíčem i oděvem, cestou k životu, k jeho smyslu. Skrze hodnotu věnce osobního záření přichází k člověku podněty a skrze hodnotu osobního vyzářování vychází od člověka vlny harmonie či disharmonie.

Mluvím-li o vlnách harmonie. Není tím míněna ona známá pudící vůle nucení osobního postoje, osobního vědění. Jde o mnohem více. Je to savá vlna, jež je schopna

harmonizovat danou situaci. Protože harmonie, soulad, je spoluzachvívání všech zúčastněných dějů a forem. Uvést věci v soulad však není jen v rukách člověka, ale mnohem více je zúčastněno to, co je naprosto mimo volní schopnosti člověka, Proto nejprve člověk musí nalézat skrze svou niterní schopnost cesty k souladu. On sám se musí sladit se sebou, pak s vůlí Vyšší moci a s projevy s tím souvisejících forem. Není zde jen lidská inteligence, ale je v žití světů mnohem větší moudrost a vědoucí moc a bytí mnoho rozličných forem života.

Neboť platí od věků. Vyšší moc je, člověk teprve má být! Každý člověk je nějak naladěn, což se pozná při osobním styku. Příjemně či odpudivě. Svým laděním pak poznává i svět.

Rozumějte, pane Petře, vše má svůj čas. Vše má svou míru pohybu, vše má svou sílu, formu a míru vědomí. Chce-li se člověk správně pohybovat životem, je nucen neustále ladit svůj nástroj a to především vědomě. Ale tím naslouchajícím a řiditelem je jeho nitro, svědomí. Jakákoli změna v projevu nitra, svědomí, je zároveň podnětem k řešení a nastolení souladu v dané situaci. Tuto změnu člověk vědomě prožívá denním vnímáním a uvědomuje skrze obrazy v myšlení.

Jako stroj trilobit, pohybující se laděním dvou inerciálních polí, přijímající příslušné množství volné energie, tak podobně se člověk pohybuje v soustavě polí života, prostřednictvím „pole“ svého osobního záření. Tento pohyb je buď beze smyslu, pokud je věnec osobního záření zmatený, kalný či jako rej různorodých záchvěvů, nebo má svůj řád, čirost. Výraz pro čirost je i kázeň. Ovšem nejen kázeň vynucenou pozemskými pravidly, ale předně vědomým hledáním souzvuku v řádu proudů života. A ruku na srdce, vše počíná hledáním souzvuku se svým nitrem a s osobami nejbližšími. Míněno osobami, s nimiž jsem v blízkém kontaktu. Následuje hledání, ladění se s proudy života, jichž formou je příkladně den a noc, roční období, působení hvězd, krajina, také tlak myšlenek a emocí lidí a jejich děl.“

Znovu si dva přátelé vyměnili své prožitky. Pak se ještě chvíli dívali oknem na pohyby za ním, aniž by je vnímali.

„Tak, milý příteli, dnes již toho bylo hodně, příště se dotkneme onoho osobního vyzařování, kterému se říká aura, i tak zvané volné energie. Nyní Vás ještě požádám, abyste se pokusil nahlédnout na trápení Vaší Terezky tím, o čem jsme si povídali. Také se zkuste vcítit do toho, co prožívá Vaše paní Jana.“

Petr, ještě chvíli zamyšleně seděl, když tu si všiml ve vedlejší místnosti nepatrného pohybu. Záhy poznal, že při pootvřených dveřích sousední místnosti sedí tiše paní Hájná v rukách majíce nějaké vyšívání. Pohlédl s otázkou na pana Hájného. Ten se s pochopením pousmál a řekl: „Ne, nebojte se, má paní neposlouchá za dveřmi, ona s Vámi soucítí, vnímá pohyb ve vyzařování této místnosti a snaží se přikládat svou vlídnost a porozumění. Má slova často zraňují, protože mnohé v lidském pojetí světa je zhoubné a žádá si občas ostrý řez, to pak bolí i často mate a pečující srdce žen mohou takové rány léčit a pečovat o ně, dokud se pochopením nezacelí. A protože Vaše aura je živá a kypící, tuto léčivou vlídnost přenášíte z části do svého života i do svého domova. O tom snad příště.“

Jak jsem Vám říkal, není moudrostí lidem sdělovat vědění, nýbrž podílet se živě na jejich harmonii.“

Petr ucítil velkou úlevu a volnost. Vnímál na chvíli ten obrovský prostor kolem sebe i v sobě, vnímál, že nouze je jen jednou z potřebných bran.

Chvíli s panem Hájným stáli beze slov, pak pan Hájný zavolal svou paní a rozloučili se s Petrem přáním brzkého setkání a s přáním zdraví pro Petrovu rodinku. Petr odcházel již do soumraku a plný dojmů se těšil na teplo svého domova.

A jestli nezemřeli, žijí šťastně dodnes.

Zdálo by se, že Petrův příběh brzy šťastně skončí, avšak člověk miní a život mění.

Uplynulo několik týdnů a Petr v koloběhu zaměstnání a života své rodiny bohatě prožíval, hledaje v otázkách života místo, pro prožívání inspirovaná u Hájných. Ptal se na podobné věci svých kolegů a dobrých přátel. I svých rodičů. Nu, moc pochopení nenalézal, místy se mu jevilo, že mnozí jsou úplně jiní, mají jiné zájmy a potřeby, avšak všiml si také, že nejsou strůjci svého štěstí v koloběhu osudu. Některá jejich slova zněla jako dobré rady dokonce i upozornění na nebezpečí a bdělost. Avšak jakoby tomu všemu chyběla síla a smysl.

Ale on začal intenzivněji vnímat, že touha po poznání věci života je v něm zažehnuta, že to, čím se dosud v běžném životě zabýval, jej nenaplní. Často si o tom všem povídal se svou paní Janou. Paní Jana měla pochopení, ale v jejich očích se jí občas objevil posmutnělý výraz. A čím více se jí Petr snažil vše vysvětlit a rozveselit ji, tím více viděl neporozumění.

A pak to uviděl, v plné prostotě. On se snažil paní Janě vše vysvětlit, ale zapomněl na ní samotnou na její věnec záření, její touhy její vnitřní život a myšlení. On, téměř vědec, ona kouzelná pečující bytost jeho domova a máma jejich dětí. Nevšiml si, že i tak toho všeho má dost, ještě jí vkládá do jejího života věci svých tužeb a prožití, na kterých nemá ona vlastní podíl. Ano, viděl jemu blízkou bytost, pro kterou chce jen dobro a radost, přitom však zatěžoval její bytí svými touhami a hledáními, jež patřily jen k jeho prožívání. Neboť si bral i z její vitální síly.

Nesmírně hluboce se zastyděl, a při jednom rozhovoru před ní poklekl a se slzami v očích ji prosil za oduštění. Ona se k němu sklonila, oběma tekly slzy. Její srdce bylo silnější než Petrovo, byla schopna snášet větší trápení i to jeho. Petr to cítil, i když to Jana nevyšlo. Ona to však vyslovit ani nedovedla.

Nelze pomáhat tím, že člověk chce, ale především tím, že dává živý „prostor“, ten ale musí mít člověk sám. Ale dá-li vstoupit do něj druhému, je pak na něm, na tom druhém, na jeho nouzi či touhách, jež hýbou jeho životem, jak on s tímto prostorem naloží. Pomáhat znamená dát vědouce sám sebe k dispozici Pomoci. To je ta přímluvná modlitba.

Další den byla neděle. Petr se od rána velmi snažil být vstřícný k přáním své ženy, i těm nevysloveným. Až mu pojednou se šibalským úsměvem řekla: *“ Nemusíš se tolik snažit, já vím, že to vše myslíš dobře, ale sám jsi mi říkal, že, není moudrostí lidem sdělovat vědění, nýbrž podílet se živě na jejich harmonii. Nu a Ty můj milý si nemáš co vyčítat, jen chceš často vše a hned. I to, udělat mne lepší. Já cítím, že nejsem zdaleka dokonalá. Co má pro tebe smysl a logiku má pro mne často jinou hodnotu, víš? “* A foukla mu do tváře.

Dělala to občas, když viděla u svého muže nebo dětí mráčky na jejich čelech. Prý to mráčky rozfouká a vyjde opět slunce.

Ten den jim všem oběd paní Jany chutnal výborně. Když potom všichni seděli ve svém pokoji, řekli si, že vždy v neděli si udělají takový sváteční den, plný živoucí úcty.

Petr šel druhý den z práce domů, a když míjel dům Hájných, zazvonil na jejich dveře, aby poprosil o další schůzku. Aby mohl sdělit i svá poslední prožití a již se těšil na hovory o tajemném věnci záření člověka, auře a volné energii. O Vyšší Moci. Něco o tom již věděl, ale tušil, že se určitě dozví více.

Přišla otevřít paní Hájná a na jeho přání mu s trochou smutku odpověděla, že pan Hájný není doma, že je na léčení. Petr posmutněl, ale paní Hájná se na něj usmála se sdělením: „*Ale nechal mi něco pro Vás*“.

Po chvíli se opět vrátila a nesla v ruce velkou černou knihu se zlatými písmeny. „*To je prý pro Vás a máte tam i napsaných pár slov. A kdybyste se již neviděli, můžete si knihu nechat*“.

Uplynulo mnoho měsíců a Petr stále hlouběji vnikal do tajů života. Setkal se díky oné knize i s lidmi podobného úsilí.

Pan Hájný se již do svého domu nevrátil a po čase měl dům jiné obyvatele.

Petr si z Hájnými vyměnil ještě pár dopisů i přání. Odstěhovali se totiž k synovi do jiného kraje, kraje odkud Hájní pocházeli. A tak je tomu snad dodnes.

Petr s Janou již dnes vědí mnohem více o smyslu a cestách svého života. Vědí, že cesta života je přímá a bez oklik, a klíčem k ní je mír srdce a vědomé prožívání. Co bolí, to přebolí, avšak co se rozzáří, to vede.

Neboť ta darovaná kniha hovoří o Pravdě a Světle....

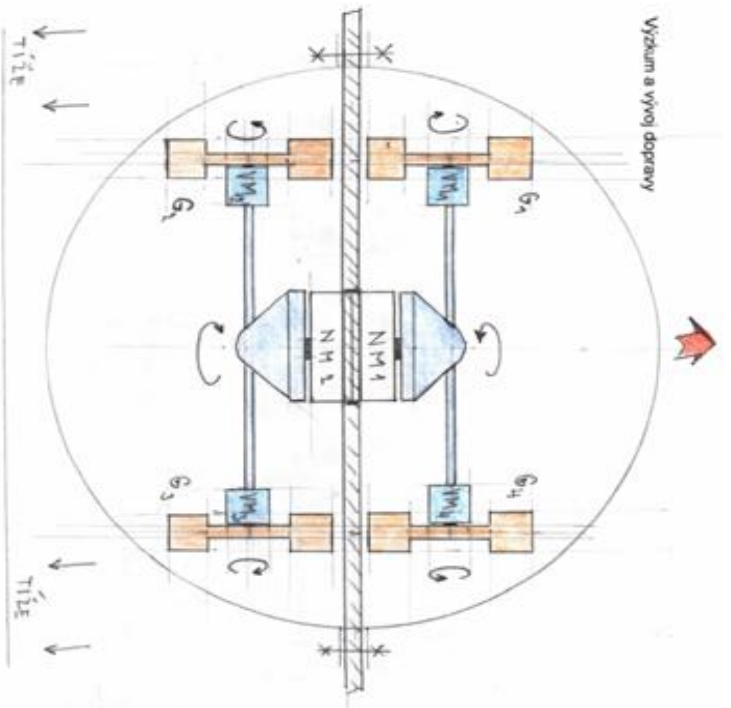
A co bylo tehdy napsáno na lístečku od pana Hájného?:

„Milý pane Petře, chraňte moudrost této knihy, povede Vás bezpečně tímto světem. A pamatujte, nedávejte jen tak své vědění, ani tuto knihu. Dávejte především moc souladu svým věcným myšlením, chápajícím teplem vlídnosti a zářivostí své aury. A budete-li chtít dávat moudrost jiným, vězte, že vždy k tomu dáváte i část sebe. Neboť jméno člověk, má právo nosit na čele jen ten, jenž vědomě vstoupil do věků, proudů skutečného života.... čelo věk“.

V díku Váš Přítel.

ooOoo

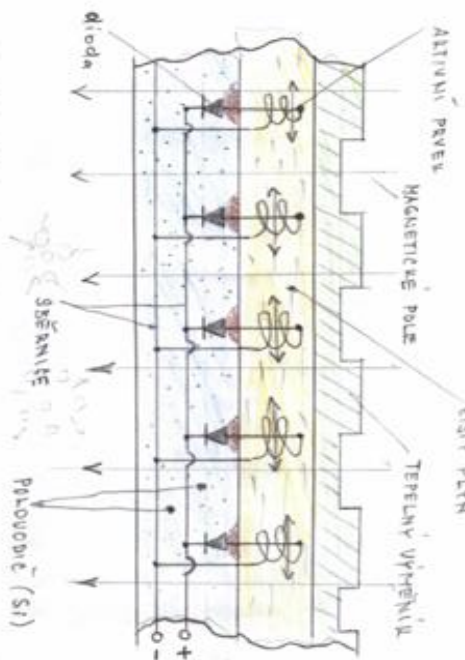
Příloha:

Inerciální motor

Využívá gyroskopického jevu (precise „výbu, káč“) v gravitačním silovém poli.

Chvěnice gyroskopu (G) je stejnooběžně roztočena elektromotory (MM) na 10 000 – 100 000 otáček ve vakuovaném prostředí, přičemž dvojice hnačích motorů (NM) protiběžně započne odčlenění do rychlosti 100 - 1000 otáček gyroskopickým dvojitým a dříve ke změně úhlu inerciálních os gyroskopu, kteráž vytvoří protisluhující výslednice začne celé zařízení zvedat proti směru nebo po směru gravitační síly Země.
 Potybo zařízení je utakučtován všude tam, kde je přítomno gravitační silové pole.

Zdroj elektrické energie využívající jevu fluktuace v tekutinách

Využívá fluktuací mikrozmen hmoty v plynu (tekutině) při běžných teplotách (... Brownův pohyb).

Tisíce kovových submikroskopických elementů v čistém plynu a inaktivním státem mag polí se mikrozmenami hmoty v plynu uvede do kmitání („mikrovln“) kdy element tak protíná magnetická sílováky, přičemž je indukovan el proud, jenž je polovodčovou diodou usměrněn a systémem sběraču přiveden k míšlu odběru elementů.
 Vyměník teply zveči zajfňuje příliv teply do prostoru elementů.
 Technolgie výroby elementů, diod a sběrných matic je polovodčovou submikroskopovou technolgií (na klenku, fotolografie, diluze, napájeování kovu).

Dá se využít modifikování i v běžných rozměrech.